

have opfattet det rigtigt. Blive efter denne Erklæring fra Ministerens Side i alt Væsentligt vore Forhandlinger paa dette Stadium affluttede, saa er der ikke, efter hvad jeg kan indsee, stort Mere at sige; vi kunne rolig gaae til Afstemning. Komme vi til at vælge dette Forslag, da have vi maaffee i Formen gjort et lille Fremsskridt, — jeg mener ikke et Fremsskridt i Virkeligheden, det skal jeg strax nærmere oplyse, — men et Fremsskridt, forsaavidt det derved bliver lagt endnu tydeligere for Dagen end ved Alt, hvad der er skeet hidtilbage, at vi stræbe Regjeringen imøde, saalænge vi kun kunne. Men komme vi ikke til at antage dette Forslag, saa ligger den modsatte Betydning dog ikke deri, og hvorfor ikke? — Fordi der endnu er en Behandling tilbage, og navnlig, fordi Udvalgets Fleertals andet Alternativ indeholder Mindretallets Forslag ganske fuldstændigt, saaledes, at, om det andet Alternativ skulde idag finde Stemmesleerhed for sig, vilde det ingen Bannselighed have, antager jeg, inden 3die Behandling at kunne komme til at optage det af Mindretallet stillede Forslag istedetfor, da man, ved at antage Mindretallets Forslag istedetfor, antager en snevrere, en Regjeringen mere begrænsende Betingelse end den, der vilde være tilstede, naar Forslaget under Nr. 2 af Fleertallet, saaledes som det nu staaer, blev antaget. Det synes, som om Ministeriet især har lagt Vægt paa Ordet „uførtøvet“; dette „uførtøvet“ maa man lægge vel Mærke til, at det ligger i en fjernere Tid, at det forudsætter, at Regjeringen selv i det Dieblif, denne Beslutning skal tages, naar dette Forslag fremlægges, vil være ivrigt for at saae Sagen sat igjennem; derfor ligger det i Sagens Natur og vil vist heller ingen Bannselighed kunne have at forandre det, og, dersom Forslaget under Nr. 52 var blevet antaget, vilde det have ligget endnu mere klart forhaanden. Hvad der ligger i Fleertallets Forslag, og upaarvillig er en stor Binding for Rigsdagen, er, at det vil bringe Sagen tvungen til en tidligere Afgjærelse; det er det, som Forslagsstilleren har

gjort opmærksom paa, at saa maatte Fællesforfatningen komme frem, inden Grundlovsforslaget laae for til 3die Behandling, og det var heldigt; thi saa var det kun et Ord om at gjøre, inden Sagen maatte komme til Ende. Jeg kan ikke her udtale mig paa Udvalgets Vegne; men jeg kan ikke forestille mig Andet, end at Udvalget jo med den største Fornøielse skulde ville imødefomme en saadan snevrere Begrænsning af det hele Forholds Løsning. Den ærede sidste Taler har med saa levende Farver skildret den uhyggelige Tilstand, hvori vi befinde os, at, naar vi ret have det for Die, er det let begribeligt; at Rigsdagen meget gjerne, jo før jo hellere, endnu idag gaaer ind paa et Forslag, som maaffee vil finde Billigelse hos Regjeringen, og som sætter Grænse for, at Regjeringen af andre Grunde skal trække Sagen i Langdrag. Af den ærede Ministers Udtalelser er der meget saa, som jeg troer det nødvendigt at bringe til nærmere Dmtale, da de jo ikke kunne være frugtbringende for den nærværende Forhandling; men een er der, som jeg dog skal bringe til Dmtale, og det tildeels, fordi den sidste ærede Taler berørte den. Den ærede Minister sagde: Det, at Hertugdømmet Slesvig ikke er kommet ind under vor Grundlov, have Omstændighederne forhindret. Han kom til at tale derom i Anledning af Forbeholdet, og han gjorde meget rigtigt opmærksom paa, at den Form, hvorunder Hertugdømmet Slesvig kunde komme ind under Grundloven, maatte under enhver Omstændighed være betinget af den kongelige Kundgjørelse, det kongelige Tilsagn af 28de Januar — jeg troer, det er Datummet, — 1848. Ved at omtale Slesvigs Stilling i hele Fællesskabet, sagde den sidste Taler, at det er Slesvig, hvorpaa det netop kommer an, og han kom til at sige det ved at omtale den Repræsentationsform, som af Fleertallet er fastholdt som den ene af de to forskjellige, med hvilken man vilde være tilfredsstillet, den nemlig, hvor Repræsentationen skulde gaae ud fra de forskellige Forsamlinger.